

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

a narozeniny

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

Albatros

Valentýnka a narozeniny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

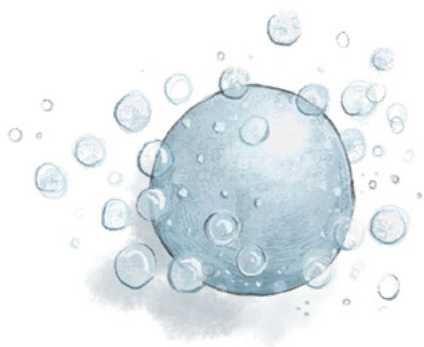
Ivana Peroutková
Valentýnka a narozeniny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka a narozeniny

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka a narozeniny

ILUSTROVALA IVONA KNECHTLOVÁ

ALBATROS

Obsah

Jak Hugo probudil Valentýnku	7
Co Valentýnka slyšela, když ráno venčila Huga	12
Tajná porada v podkroví	18
Nedělní oběd, při kterém Valentýnka uvažuje o členech rodiny	23
Recept, který Jonáš objevil	28
Další porada a rozdělování úkolů	33
Zuzka se radí s maminkou	38
Péťa na návštěvě u pana Konstantina	44
Jonášovy staré hračky	52
O čem Valentýnka složila třetí písničku	56
V nákupním centru	61

Povídání
u dortíků 66

Kouzelné čarování
a tajně uschovaná muška 69

O čem si Valentýnka snila
a jakou čtvrtou píseň složila 76

Konečně sobota, rozdělení šumivek
a rozhodnutí o inzerátu 83

Babiččina promluva
a Pětovo přiznání 87

Nešťastná
i šťastná Valentýnka 94

Zuzka se raduje z usmíření a taky z tajemství,
které pro ni vyplavalo ve vaně 99

Jak Jonáš přemýšlel o Valentýnce
a jak překvapil staršího brášku 102

Co Péťa vyprávěl
panu Konstantinovi 105

Slavné narozeniny
tety Heleny 108

Komu Valentýnka věnovala
čtyři poslední šumivky 113

Jak Hugo probudil Valentýnku

Bylo nedělní ráno. Slunce na modrém nebi začínalo hřát. Na zahradě prozpěvovali ptáci. V trávě se zatřpytila rosa. Dvě včelky se usadily na červeném květu růže.

Ale Valentýnka o ničem nevěděla. Zatím spala. V posteli podřimoval i Hugo, Valentýnčin zvláštní pes. On totiž vypadal jako nahý, protože neměl srst. Jenom lehce

nazrzlou čupřinku na hlavě, pár chloupků dole na nohách a chundelatý střepec oháňky.

Když se někdo Valentýnky zeptal, co je to za psa, holčička hrdě odpověděla: „To je peruánský naháč! Kdysi ho indiáni měli ve stanech, aby je v noci zahříval. Sáhněte si, jak hřeje!“

Hugo hřál jako kamínka. To ráno ležel schoulený u nohou holčičky a občas sebou škubl. Něco se mu určitě zdálo. Zřejmě někoho pronásledoval, nebo před někým utíkal. Až se najednou probudil.

Nejdřív otevřel zelené oči. Nato olízl Valentýnčinu patu. Vzápětí se postavil na nohy, dlouze se protáhl a seskočil z postele. Napil se vody z misky a potom si vzal do tlamy plyšovou fialovou rybku. Jakmile ji zmáčkl, hračka hlasitě pískla.

Valentýnka však spala dál.

Hugo se posadil a s rybkou v tlamě civěl na spící holčičku. Otočil hlavu doleva a zíral proskleným štítem na kousek zahrady. Otočil hlavu doprava a koukal na houpací křeslo. Kousek za houpacím křeslem viděl na stojanu Valentýniny elektronické klávesy. Stály docela tiše, ale Hugo moc dobře věděl, co udělat, aby se rozezněly. Pustil rybkou a přiběhl ke stojanu. Postavil se na zadní nohy a přední tlapky zabořil do bílých kláves.

V tu ránu klávesy zaburácely a Valentýnka se vyděšeně vztyčila.

„Hugo, ty hraješ?“ vyjekla překvapeně. Vzápětí se usmála: „Anebo jsi mě chtěl vzbudit?“

Jakmile to dořekla, pes se rozběhl ke dveřím a zaškrábal na ně.

„Já vím, chceš ven na loužičku,“ přikývla Valentýnka a vstala.

Měla na sobě dlouhou noční košilku s barevnými kytičkami. U dveří si obula holínky, které byly pomalované podobnými květy.

Každý by se asi podivil, proč si ta holčička bere holínky, když venku začíná letní den. Copak rosa tolik studí? Jenže to nebylo kvůli rose. Valentýnce se zkrátka líbilo, jak její noční košilka ladí s holínkami dohromady.

Valentýnka si vůbec ráda vymýšlela zvláštní věci. Čím se zdály zvláštnější, tím víc Valentýnku lákaly. Neminul den, aby něco nového neobjevila. A pokud ji zrovna nic nenapadalo, aspoň si zahrála na klávesy píseň, že ji nic nenapadá.

Ach, teď se ovšem budou dít samé neobyčejné věci. Vždyť začínají prázdniny!

Valentýnka s Hugem tiše sbíhali po schodech. Všichni v domě ještě spali. Rodiče, babička i strýc Aleš s tetou Helenou. Byl to velký starý dům a Valentýnin pokoj se nacházel až nahoře v podkroví. Takže chvíli trvalo, než se holčička se psem dostali ven na zahradu.

Jak je to zvláštní, pomyslela si Valentýnka, sotva spatřila dvě včelky uprostřed červené růže. Zvláštní a krásné, říkala si, když si obě včely pečlivě prohlížela. Zkoumala i jejich vytažené sosáčky. A nato se v květinových holínkách rozběhla po zahradě.

Co Valentýnka slyšela, když ráno venčila Huga

Na konci zahrady stála vysoká kamenná zídka obrostlá břečťanem. Zelené lístky se tam pnuly do výšky dvou metrů. I když si Valentýnka stoupala na špičky a natáhla ruku, na hřbet zídky sotva dosáhla. Nemohla tedy vidět, co se v sousední zahradě děje. Zato však dobře slyšela, pokud někdo na opačné straně mluvil.

To ráno Valentýnka poslouchala, jak sousedka, paní Vinšová, telefonuje a říká: „Včera jsem si dala do vany šumivou kouli, kterou jsem od tebe dostala. No, paráda. Ale stejně – tolik peněz za jednu kouli. To je pro mě zbytečný přepych.“

Následovalo ticho. Zřejmě hovořila ta druhá osoba. Až se paní Vinšová ozvala znovu: „Skutečně? Dají se doma levně vyrobit? A je to složité...? Není...? A kolik to zabere času?“

Nastala krátká přestávka a po ní paní Vinšová hovor ukončila: „Hm, hm, to se bez té koule radši obejdu. Tak ahoj!“

Zatímco se sousedčiny kroky rychle vzdalovaly, Valentýnka stála zamyšleně u zídky. Snad správně tušila, o jakých šumivých koulích se tu mluvilo. V obchodě je nikde neviděla. Ale jednou si o nich povídala maminka s tetou